

35 Trofimus, fostersonen

{biblink} Apg 20:4, Apg 21:29, 2 Tim 4:20.

Enligt romersk rättsedvänja — alldeles som hos våra hedniska förfäder — hade en husfader att bestämma, om ett nyfött barn skulle få leva, och detta gällde inte bara husfaderns egna barn utan också slavarnas. En av de svåra förbrytelser som bragte kvalfull död över många av de första kristna i Rom, var att de försökte rädda sådana barn som bars iväg för att levande kastas i Cloaca Maxima, huvudkloaken i världsstaden.

Trofimus var född i Efesus, och vid tiden för hans födelse var Kristus ännu inte känd där. Men det kan tänkas, att någon människa som hade Kristi sinne utan att känna hans namn, hade tagit sig an detta barn som sitt eget och givit det namnet Trofimus, fosterson.

Som ung pojke hade Trofimus bevittnat det väldiga folkuploppet mot Paulus, när mäktiga finansgrupper hade satt igång propagandan mot honom. Och kanske var det den oansenliga gestaltens lugna och stilla kraft, som hade vunnit ynglingen för den tro som kunde göra en människa så stark och stilla.

Det blev inte den sista gången Trofimus fick uppleva, att Paulus bars av en kraft, mäktigare än denna världens alla väldige. Den unge nydöpte tycks ha följt aposteln till Grekland och hört honom predika Kristus där, och när hans återresa sjövägen blev inställd på grund av ett planerat försök att i ett obehållat ögonblick kasta honom i sjön, hörde Trofimus till den sjuannagrupp som skulle följa med landvägen som ett slags livvakt, när aposteln nu vid tiden före Påsk skulle färdas till Jerusalem. Visserligen reste de inte tillsammans med honom genom Grekland och Macedonien, det skulle ha väckt uppseende, och hela sällskapet skulle ha mördats. Paulus gick till fots om nätterna, får man förmoda, och livvakten väntade i Troas, där det inte kunde befaras att sammansvärjningen hade några utsända. Men därifrån var Trofimus och de andra med. De fick lyssna till apostelns avskedspredikan i Miletus och uppleva hela denna färd, kantad av mörka aningar, som förde aposteln fram emot fängslandet i Jerusalem. I detta hade just Trofimus på sitt sätt del som vållande, ej som skyldig. Ute på stadens gator hade man sett Paulus tillsammans med denne unge man, som icke vek från hans sida. Att ynglingen var grek, sågs av hans klädsel och hördes på hans språk. Nu spreds det ryktet, att ynglingen också hade följt med Paulus in i templets inre förgård, något som vid dödsstraff var förbjudet för en icke-jude. Kanske var någon av de unga, fattiga judar, vilkas löftesoffer Paulus bekostade, lik den unge greken. Nogav, hela staden kom på fötter, Paulus släpades under sparkar och slag ut från tempelområdet, portarna stängdes, och steningen skulle snabbt ha ägt rum, om inte en romersk trupp hade kommit emellan.

Sista gången vi hör av Trofimus, har han följt aposteln på en resa, under vilken han måst lämnas kvar sjuk i Miletus, samma Miletus där de kristna från Efesus hade mött upp för att se och höra aposteln för sista gången. Kanske dog Trofimus där. De snabba glimtar vi får av hans liv ger vid handen, att han var en som var villig att ge sitt liv för aposteln och därför också för sin och hans Herre och Frälsare. {/biblink}

Sven Danell: Bibliska bipersoner 35